

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Petry Weissové a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Městská část Praha 21**, se sídlem Staroklánovická 260, Újezd nad Lesy, Praha 9, zastoupena Mgr. Martinem Horákem, advokátem, se sídlem Jandova 208/8, Praha 9, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: ABAK, spol. s r. o. čes. ABAK, GmbH něm. ABAK, Co. Ltd. angl., se sídlem Lomecká 695, Újezd nad Lesy, Praha 9, zastoupena Mgr. Luděkem Šrubařem, advokátem, se sídlem U Garáží 611/1, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2020, č. j. MHMP 404008/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2022, č. j. 3 A 48/2020-120,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[1] Úřad městské části Praha 21 (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019, č. j. UMCP21/07066/2019/SÚ/Cer, na žádost osoby zúčastněné na řízení (dále též „žadatel“) podle § 93 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“) prodloužil o dva roky ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí platnost územního rozhodnutí ze dne 6. 6. 2017, č. j. UMCP21/08482/2017/SÚ/Cer, (dále jen „územní rozhodnutí“) na stavbu *Optické připojení sídliště Robožínek*. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím změnil rozhodnutí stavebního úřadu tak, že v jeho výroku nahradil označení jednoho z pozemků, na kterých má být stavba umístěna, a to parc. č. XA za parc. č. XB, a ve zbytku rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) výše uvedeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[3] Městský soud konstatoval, že déletrvající vyjednávání žadatele s vlastníky dotčených nemovitostí je legitimním důvodem pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí, neboť umisťovaný záměr (sítě elektronických komunikací) zasáhne do vlastnického práva mnoha osob. Žalobkyně podle městského soudu neprokázala, že žadatel neměl v úmyslu dosáhnout dohody s vlastníky dotčených nemovitostí; ze spisu neplyne, že by dohoda s některými vlastníky dotčených nemovitostí byla vyloučena. Premisu žalobkyně, že prodloužením platnosti územního rozhodnutí nedojde v tomto ohledu k žádné změně, označil městský soud za hypotetickou a nepřípadnou. Konstatoval, že snaha o dohodu s vlastníky dotčených nemovitostí koresponduje s pojetím vyvlastnění jako prostředku *ultima ratio* a je předpokladem vyvlastňovacího řízení. Námitka, že žadatel nevyvíjí žádnou aktivitu k zahájení tohoto řízení, což měl učinit namísto prodloužování územního rozhodnutí, není podle městského soudu důvodná. Dodal, že z vyjádření žadatele vyplývá, že v důsledku prodloužení platnosti územního rozhodnutí dosáhl dohody minimálně se dvěma vlastníky dotčených nemovitostí. Skutečnost, že se žadatel dosud nedohodl se všemi, podle městského soudu neznamena změnu poměrů v území. Městský soud dovodil, že k podstatné změně v území nedošlo, neboť žádný z oslovených dotčených orgánů proti prodloužení platnosti územního rozhodnutí nic nenamítal. Rozhodnutí o prodloužení územního rozhodnutí není podle městského soudu novým rozhodnutím ve smyslu § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Není vedeno nové řízení a vydáno nové rozhodnutí v původní věci, neboť v řízení o prodloužení platnosti se posuzují jiné otázky než v původním územním řízení; nejedná se tak o porušení zásady *ne bis in idem*. Příslušnou námitkou žalobkyně se žalovaný podle městského soudu zabýval na straně 22 svého rozhodnutí a městský soud se s jeho úvahou ztotožnil. Městský soud doplnil, že stavební úřad dostatečně zkoumal, zda jsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, a shledal, že tomu tak je.

[4] Podle městského soudu není v územním řízení (tím spíše v řízení o prodloužení územního rozhodnutí) stanovena povinnost předložit podrobnou projektovou dokumentaci záměru, a to z důvodu, že zpravidla navazuje stavební řízení. Námitky žalobkyně do nepřesnosti a neúplnosti projektové dokumentace tak v územním řízení nemohou být důvodné. Městský soud podotkl, že v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí nedochází k věcnému posouzení záměru a projektové dokumentace, která navíc od schválení záměru neprošla žádnou změnou a proti níž žalobkyně v územním řízení nevznesla žádné námitky. Žalovaný neměl podle městského soudu povinnost posuzovat zákonnost a přezkoumatelnost územního rozhodnutí, proti němuž žalobkyně nepodala odvolání a které již nabylo právní moci.

[5] V řízení o prodloužení platnosti územního povolení není podle městského soudu třeba jako předběžnou otázku posuzovat splnění podmínek vyvlastnění, neboť tato otázka není relevantní, stavební úřad není k jejímu posouzení věcně příslušný a není jisté, že k vyvlastňovacímu řízení dojde. Zdůraznil, že vysokorychlostní síť elektronických komunikací se zavádí ve veřejném zájmu, který je dán i rostoucí potřebou stabilního vysokorychlostního internetového připojení, a že je všeobecně známo, že internetové připojení prostřednictvím optického kabelu je bezkonkurenčně nejrychlejší, spolehlivé a stabilní s minimálními datovými ztrátami. Městský soud se neztotožnil s tvrzením

pokračování

žalobkyně, že pokud poskytovatelé zřizují rychlý internet pouze v obchodně lukrativních lokalitách (sídlištích), chybí zde veřejný zájem. Podle městského soudu je ve veřejném zájmu umožnit rychlejší internetové připojení co největšímu počtu lidí.

[6] Městský soud odmítl, že by se stavba měla umisťovat jako dočasná, neboť propojuje stávající trvalé stavby a obecný odkaz na hektický vývoj technologií neznamená, že bude v nejbližší době nalezena lepší varianta. Žalobkyně podle městského soudu neozřejmila, proč považuje podzemní vedení z technologického hlediska za překonané. Připomněl, že územním rozhodnutím byla stavba umístěna jako trvalá a žalobkyně proti tomu žádnou námitku nevznesla. Podle městského soudu nebudou dotčené pozemky stavebním záměrem objemově přetěžovány, neboť sítě elektronických komunikací nejsou svým objemem tak rozsáhlé jako kanalizace či plynovod; nelze tak předpokládat, že v důsledku realizace záměru bude vyčerpána kapacita dotčených pozemků pro případné další sítě. Městský soud odmítl názor žalobkyně, že záměr nemá znaky veřejné komunikační sítě, neboť nemá koncové uživatele a nedojde ke zrychlení sítě. Trval na tom, že ke zrychlení sítě dojde, a považoval za vysoce pravděpodobné, že po realizaci záměru se objeví řada zájemců o nové připojení. Podle městského soudu nelze klást na žadatele požadavek, aby měl před realizací záměru sjednáno využívání sítě jednotlivými uživateli. Dále městský soud odkázal na strany 16 až 20 rozhodnutí žalovaného, které se podrobně věnují znakům veřejné komunikační sítě. Doplnil, že ani existence jiného způsobu řešení umístění stavby neznamená, že by nebyl veřejný zájem na její realizaci. Městský soud připustil, že dojde k určitému omezení práv vlastníků dotčených nemovitostí, nicméně možnost alternativního řešení nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí, kterým je navíc jen prodlouženo územní rozhodnutí a u něhož není předmětem řízení posuzovat stávající projektovou dokumentaci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žadatele jako osoby zúčastněné na řízení

[7] Proti rozsudku městského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“).

[8] **Stěžovatelka** namítá, že městský soud nesprávně vymezil charakter řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, neboť podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 10. 1. 2017, č. j. 65 A 52/2015-82, jde z materiálního hlediska o nové řízení ve smyslu § 101 písm. c) správního řádu. Napadený rozsudek tak podle stěžovatelky přehlíží povinnost správního orgánu v případě „nového řízení“ zkoumat, zda jsou splněny podmínky pro vydání „nového rozhodnutí“, což správní orgány neučinily. Nesprávným vymezením charakteru předmětu řízení jsou podle stěžovatelky dotčeny všechny navazující závěry městského soudu. Žalovaný podle stěžovatelky ve svém rozhodnutí dostatečně nevymezil předmět řízení. Stěžovatelka konstatuje, že podle zmíněného rozsudku č. j. 65 A 52/2015-82 bylo povinností žalovaného posoudit zákonnost a přezkoumatelnost územního rozhodnutí ve vztahu k námitkám účastníků.

[9] Podle stěžovatelky městský soud nesprávně vymezil význam územního řízení ve věci umisťovaných sítí, neboť v odstavci 28 napadeného rozsudku odkázal na § 103 odst. 1 písm. e) stavebního zákona a přehlédl skutečnost, že podle bodu 4 a 10 tohoto ustanovení se nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení. Žadatel tak byl oprávněn fakticky realizovat komunikační sítě na základě územního rozhodnutí bez dalšího povolovacího procesu. Závěr

městského soudu o nedůvodnosti námitek napadajících projektovou dokumentaci s odkazem na navazující řízení tak podle stěžovatelky nemůže obstát. Trvá na tom, že je zkrácena na svých právech, kterým městský soud odmítl poskytnout ochranu s odkazem na neexistující řízení. Zdůrazňuje, že jediným řízením, ve kterém reálně může svá práva hájit a namítat nepřesnost a neúplnost projektové dokumentace, je výhradně územní řízení, resp. řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí.

[10] Stěžovatelka připomíná, že výsledkem územního řízení je konkrétní umístění stavby a v případném stavebním řízení se rozhoduje jen o podmínkách realizace. Grafická část podkladů je podle stěžovatelky pro účely územního řízení (prodloužení platnosti územního rozhodnutí) nedostatečná, neboť nelze seznat konkrétní umístění stavby, ani stávající dopravní a technické infrastruktury a ochranných pásem. Tím je znemožněno její posouzení ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (soulad s veřejnou infrastrukturou, možnosti a způsob napojení nebo podmínky ochranných a bezpečnostních pásem). Podle stěžovatelky navíc realizaci záměru brání další infrastruktura nacházející se ve vytyčeném koridoru. Stěžovatelka odmítá argument žalovaného, že zákresy inženýrských sítí jsou pouze orientační a že přesné kótování vyznačené trasy v situačních výkresech k územnímu rozhodnutí není obvyklé. Za takové situace podle stěžovatelky není možné stavbu konkrétně umístit. Nepřípustnost umístění sítí stěžovatelka shledává ve vztahu k domu č. p. X, kde by sítě měly být umístěny v rozporu s právními předpisy či faktickou situací v území, což plyne i z podání dalších účastníků řízení (H.). Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem stavebního úřadu, že nepřípustnost napojení bude zhojena v rámci změny stavby před dokončením, a namítá, že stavební úřad vydal rozhodnutí, jehož plnění je v době jeho vydání v rozporu s právními předpisy a věcně nerealizovatelné. Tento postup podle stěžovatelky umožňuje libovůli žadatele a nemůže mít právní oporu. Dodává, že stavební úřad nemá a pravděpodobně ani v době vydání rozhodnutí neměl dostatek podkladů, přičemž navíc v mezidobí došlo ke změně poměrů v lokalitě. Stěžovatelka zdůrazňuje, že pokud je stavebnímu úřadu v době rozhodování o prodloužení platnosti územního rozhodnutí známo, že dotčené územní rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a skutkovým stavem, nelze jeho platnost prodloužit a argumentovat, že následně bude nezákonně provedena změna stavby před dokončením (ta totiž musí být v souladu s územním rozhodnutím, které procesem změny stavby nelze měnit).

[11] Stěžovatelka nesouhlasí se závěry městského soudu v otázce oprávněnosti prodloužení platnosti územního rozhodnutí z důvodu nedokončených jednání s vlastníky dotčených nemovitostí o zřízení služebnosti. Žalovaný podle stěžovatelky nesprávně zjistil skutkový stav v této zásadní otázce a nesprávně posoudil důsledky tohoto důvodu k prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Stěžovatelka připomíná, že dohoda žadatele s vlastníky dotčených pozemků (stěžovatelka, Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, a České dráhy, a. s.) není možná; sám žadatel ve vyjádření k odvolání přiznal, že podmínky stěžovatelky jsou pro něj neakceptovatelné. Pokud městský soud dospěl k jiným závěrům, nemají tyto závěry oporu ve správním spisu. Stěžovatelka poznamenává, že neví, co je míněno tvrzením žalovaného, že se stavební úřad pokusil o smírné odstranění rozporů. Ze žádosti žadatele, ani z následného vývoje řízení neplyne, že by žadatel uzavřel jedinou konkrétní smlouvu s vlastníkem dotčených pozemků, z nichž nejvíce má ve správě stěžovatelka. Dodává, že na tom nemůže nic změnit ani případná skutečnost, že by s jedním z velkého počtu účastníků mohlo v budoucnu ke shodě dojít; ani to však nebylo ničím konkrétně doloženo. Podle stěžovatelky nemůže jít pouze o formální snahu o uzavření

pokračování

dohody; žadatel již měl dostatečný prostor k předložení akceptovatelných reálných návrhů podmínek pro uzavření smlouvy o zřízení služebnosti.

[12] Pokud by měl žadatel skutečnou vůli dohodnout se s vlastníky dotčených pozemků a fakticky realizovat stavbu, podle stěžovatelky by v době téměř pěti let od právní moci územního rozhodnutí přistoupil k zahájení vyvlastňovacího řízení. Stěžovatelka shrnuje, že žadatel nehodlá uhradit poplatkovou povinnost za účelem uzavření smlouvy o služebnosti, ani zahájit vyvlastňovací řízení, avšak prodlužuje územní rozhodnutí a dlouhodobě blokuje dotčené pozemky. Nečinností žadatele je podle stěžovatelky dlouhodobě nedůvodně zasahováno do jejího vlastnického práva; tím dochází k nedůvodnému zvýhodnění žadatele, který však své právo fakticky nerealizuje. Stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek zakládá možnost, že žadatel bude opakovaně žádat o prodloužení platnosti územního rozhodnutí s odkazem na nedokončené jednání s vlastníky dotčených nemovitostí, aniž by taková jednání vážně (nikoli toliko formálně) vedl či přikročil k zahájení vyvlastňovacího řízení. V tom stěžovatelka spatřuje zneužití práva žadatelem a jednání v rozporu s dobrými mravy, proti kterému nemá jinou možnost se bránit než v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Podle stěžovatelky měl žadatel nejpozději marným uplynutím platnosti územního rozhodnutí nevykonávaná práva pozbyt. Dodává, že žadatel svou nečinností a blokováním pozemků vytváří nepřípustný nátlak na stěžovatelku, aby uzavřela dohodu za podmínek pro ni nevýhodných a neakceptovatelných, a tím obchází zákon. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2014, č. j. 62 A 74/2012-224, stěžovatelka uvádí, že prodloužení platnosti územního rozhodnutí nemůže být pouhou formální procedurou, žadatel musí uvést relevantní důvody pro prodloužení a stavební úřad je musí poměřovat s chráněnými zájmy a právy dotčených subjektů. Stěžovatelka uzavírá, že městský soud neposkytl ochranu jejímu ústavně zaručenému vlastnickému právu.

[13] Stěžovatelka připomíná, že podrobné posouzení toho, zda je dán skutečný veřejný zájem na realizaci stavby a jsou splněny podmínky pro vyvlastnění ve smyslu § 104 odst. 4 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), je předmětem vyvlastňovacího řízení. Stěžovatelce není zřejmé, na základě jakých podkladů dospěl městský soud k závěrům uvedeným v odstavci 32 napadeného rozsudku, které jsou teoretické a nevztahují se k dané věci a žalobním bodům. Závěry městského soudu podle stěžovatelky vyvrací již to, že od vydání územního rozhodnutí uplynulo pět let a žadatel proklamuje svůj postoj nezahajovat vyvlastňovací řízení a stavbu. Stěžovatelka zdůrazňuje, že dotčená lokalita je zajištěna odlišnými technologiemi připojení internetu odlišných dodavatelů, městským soudem predikovaný veřejný zájem na zajištění internetu je tak naplněn jinak. Stěžovatelka upozorňuje na rozvoj bezdrátových sítí 5G a jejich výhody. Žadatel tak podle stěžovatelky nejedná ve veřejném zájmu, nýbrž v zájmu maximalizace svého zisku a eliminace jakýchkoli nákladů. Podle stěžovatelky všichni podnikatelé v oblasti telekomunikací mají zájem umístit své sítě v obchodně lukrativních lokalitách (sídlištích), kde je přetlak umisťovaných sítí, zatímco ve zbývajících částech katastru stěžovatelky nemají zájem sítě realizovat. Stěžovatelka dodává, že městský soud se v otázce veřejného zájmu opírá jen o obecné fráze a nepodložená mínění, nesouvisející s konkrétním umístěním konkrétních sítí v konkrétních pozemcích.

[14] Při současném hektickém vývoji technologií považuje stěžovatelka podzemní vedení za překonané a namítá, že se žalovaný nevypořádal s tím, že tyto sítě by měly být

umístovány jako stavby dočasné. Pokud nebudou využívány, dojde podle stěžovatelky k nedůvodnému zatížení jejích pozemků bez možnosti jednoduchého odstranění nefunkčních sítí ve vlastnictví jiného subjektu. Dodává, že neustále dochází k převodům a vlastníky sítí jsou i zahraniční subjekty; to vše negativně zasahuje do výkonu vlastnického práva vlastníka pozemku či stavby. Stěžovatelka trvá na tom, že kapacita pozemku je omezená. Má zájem na jeho využití k důležitějším účelům (dopravní obslužnost občanů, elektřina, voda, plyn a kanalizace) a zároveň má povinnost řádného a hospodárného nakládání se svěřeným majetkem. Podle stěžovatelky proto opakované rozkopávání pozemků, komunikací a „objemové přetěžování“ pozemků vkládanými sítěmi musí mít limity. Stěžovatelka namítá, že žalovaný se žádnou z těchto skutečností ani reálnou technickou a technologickou podobou stavby nezabýval. Podle stěžovatelky stavba nenaplnuje znaky veřejné komunikační sítě, neboť nemá reálné uživatele, technologicky nedojde ke zrychlení sítě, existuje variantní řešení umístění stavby a primární je komerční zájem žadatele.

[15] **Žalovaný** se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[16] **Žadatel (osoba zúčastněná na řízení)** ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasí se závěry městského soudu a žalovaného. Podotýká, že vyjma námitek týkajících se problematiky prodloužení platnosti územního rozhodnutí měly být námitky stěžovatelky uplatněny v územním řízení, případně v přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu. Žadatel považuje kasační námitky za neoprávněné a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud považuje předně za potřebné zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Kasační stížnost je nepřipustná, pokud nesměruje proti rozhodovacím důvodům napadeného rozsudku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, a judikaturu citovanou v jeho odstavci [140]). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřipustná, „*opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*“ Stěžovatel tak musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského (městského) soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud tak nečiní a kupříkladu pouze opakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoli reflektoval argumentaci krajského (městského) soudu, pak za předpokladu, že tyto námitky krajský (městský) soud vypořádal a v jejich opakování nelze spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopna obstát proti

pokračování

závěrům krajského (městského) soudu, nejsou takové námitky přípustné (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, publ. pod č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36). Úkolem Nejvyššího správního soudu totiž není opětovné projednání žaloby, ale přezkoumání správnosti postupu krajského (městského) soudu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2022, sp. zn. II. ÚS 1852/22).

[20] V nyní řešené věci nesměřují proti rozhodovacím důvodům napadeného rozsudku stěžovatelčiny námitky napadající projektovou dokumentaci a přípustnost umístění stavby, shrnuté v odstavcích [9] a [10] tohoto rozsudku. Stěžovatelka totiž v těchto námitkách nijak nereaguje na závěr městského soudu, že v řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí nedochází k věcnému posouzení záměru a projektové dokumentace, která navíc od schválení záměru neprošla žádnou změnou a proti níž stěžovatelka v územním řízení nevznesla žádné námitky. Právě argument městského soudu, že se stěžovatelka proti projektové dokumentaci v původním územním řízení nijak nebránila (dokonce vůbec nepodala odvolání proti územnímu rozhodnutí) a že projektová dokumentace od té doby neprošla žádnou změnou, považuje Nejvyšší správní soud za klíčový (k tomu srov. odstavce [26] a [28] tohoto rozsudku). Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uvedené závěry městského soudu, které ve střetu s její argumentací ob stojí samy o sobě, nijak nezpochybnila, vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační námitky obsažené v odstavcích [9] a [10] tohoto rozsudku jako nepřípustné, neboť se míjejí s rozhodovacími důvody městského soudu.

[21] Totéž platí pro námitky týkající se existence veřejného zájmu, shrnuté v odstavci [13] tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud připomíná, že městský soud se v odstavci 31 napadeného rozsudku zabýval žalobním bodem, ve kterém stěžovatelka namítala chybějící veřejný zájem na realizaci stavby, který podle ní měl stavební úřad posuzovat jako předběžnou otázku. Městský soud vyslovil, že v řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí není třeba posuzovat splnění podmínek pro vyvlastnění (které zahrnují stěžovatelkou zdůrazňovaný veřejný zájem) jako předběžnou otázku (blíže viz odstavec [5] tohoto rozsudku). Také tyto stěžovatelkou nezpochybněné závěry městského soudu ob stojí samy osobě, a proto Nejvyšší správní soud shledal kasační námitky obsažené v odstavci [13] tohoto rozsudku nepřípustnými.

[22] Podobná situace nastala v případě námitek uvedených v odstavci [14] tohoto rozsudku (dočasnost stavby, omezená kapacita pozemků, znaky veřejné komunikační sítě), které jsou doslovným přepisem žaloby. Tyto kasační námitky nijak nereagují na závěry městského soudu obsažené v odstavci 33 napadeného rozsudku (rekapitulované v odstavci [6] tohoto rozsudku). Zároveň v nich nelze spatřovat setrvání na původní argumentaci stěžovatelky, která by byla schopna obstát proti závěrům městského soudu. Nejvyšší správní soud tak uvedené námitky vyhodnotil jako nepřípustné, neboť se rovněž míjejí s rozhodovacími důvody městského soudu.

[23] Z přípustných námitek se Nejvyšší správní soud nejprve zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost. K této námitce Nejvyšší správní soud především konstatuje, že podle konstantní judikatury je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost takový rozsudek, z jehož výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS). Dále jde o případy soudních rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Takovýmito vadami napadený rozsudek netrpí. Městský soud v napadeném rozsudku srozumitelně popsal, co je předmětem soudního přezkumu v dané věci, a rozhodnutí žalovaného přezkoumal v mezích včas uplatněných žalobních bodů. Výrok napadeného rozsudku je jednoznačný, nikoli vnitřně rozporný, a je v souladu s odůvodněním, které Nejvyšší správní soud považuje za konzistentní a srozumitelné. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nespécifikovala, v čem konkrétně namítanou nesrozumitelnost spatřuje, Nejvyšší správní soud se danou námitkou blíže nezabýval.

[24] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů rozhodnutí Nejvyšší správní soud podotýká, že ani zde stěžovatelka neupřesnila, v čem konkrétně tuto vadu spatřuje. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je krajský (městský) soud povinen vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace; nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje napadený rozsudek přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Požadavek náležitého odůvodnění rozhodnutí soudu nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každý jednotlivý argument (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10). S ohledem na obecnost stěžovatelčiny námítky Nejvyšší správní soud pouze obecně konstatuje, že městský soud se srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal s podstatou všech námitek uplatněných v žalobě a své úvahy řádně odůvodnil.

[25] Před vypořádáním dalších kasačních námitek Nejvyšší správní soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení platí, že *dobu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí se vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení s tím, že veřejné ústní jednání se nekoná a závazná stanoviska, námítky nebo připomínky lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, jinak se k nim nepřihlíží.*

[26] Výkladem citovaného ustanovení se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014-43, vyslovil, že „v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se znovu hlediska ve smyslu [...] § 90 stavebního zákona neposuzují, protože o umístění stavby již bylo pravomocně rozhodnuto, ale posuzuje se pouze zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí. Nejedná se tedy o opakované územní řízení“. Na tento závěr navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 8. 2017, č. j. 6 As 74/2017-27. Konstatoval, že stavební

pokračování

úřad „*musí v řízení o prodloužení platnosti takového rozhodnutí posoudit, zda se podmínky v území během uplynulé doby nezměnily natolik podstatně, že původní územní rozhodnutí či stavební povolení jim už neodpovídá. Typickým příkladem je zjištění výskytu chráněného živočicha v místě budoucí stavby v situaci, kdy vliv stavby na jeho vývoj nebyl v původním řízení brán v úvahu [...]. V takovém případě nemůže stavební úřad dobu platnosti původního rozhodnutí prodloužit a žádost zamítne. Bude-li mít stavebník zájem na provedení stavby, bude muset projít procesem nového územního či stavebního řízení*“. Podle citovaného rozsudku tedy platí, že „*zásadní změny podmínek v území jsou hlediskem, které musí stavební úřad brát při prodloužování doby platnosti územních rozhodnutí (resp. stavebních povolení) v úvahu. Právě proto stavební úřad v tomto řízení oslovuje dotčené orgány. Ty by jej měly na základě jeho výzvy upozornit, že určitá změna podmínek je natolik závažná, že jejich původní závazné stanovisko již není aktuální, neboť veřejný zájem, který dotčený orgán chrání, může být zasažen v podstatně větší míře či odlišným způsobem, než tomu bylo v době umístování či povolování stavby*“.

[27] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 9 As 9/2020-17, platí, že „*řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí nepředstavuje nové územní řízení, ani materiálně nejde o nové umístění stavby, jak stěžovatel v kasační stížnosti namítá. Nezkoumají se v něm znovu ty otázky, o kterých stavební úřad již v minulosti v rámci umístování stavby pravomocně rozhodl*“. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 113/2020-23, nebo ze dne 4. 4. 2023, č. j. 7 As 81/2022-32. V naposledy uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dodal, že „*pokud je účastník územního řízení názoru, že došlo ke změně podmínek, musí to konkrétně tvrdit a doložit, neboť jen tak se k tomu může správní orgán relevantně vyjádřit, resp. oslovit dotčený orgán s žádostí o zaujetí stanoviska k tvrzené změně*“.

[28] Lze tedy shrnout, že řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí není „novým“ územním řízením, ani pokračováním původního územního řízení, a proto se v něm již znovu nezkoumají otázky, o kterých bylo rozhodnuto již v minulosti v rámci umístování stavby, ale pouze se zkoumá, zda se podmínky v území během uplynulé doby nezměnily tak, že již neodpovídají původnímu územnímu rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v nyní řešené věci neshledal žádný důvod se od těchto závěrů jakkoli odchýlit.

[29] K námitce stěžovatelky, že městský soud nesprávně vymezil charakter řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí, Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěry městského soudu odpovídají výše citované judikatuře. Městský soud správně uvedl, že není vedeno nové řízení a vydáno nové rozhodnutí v původní věci, neboť v řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí se posuzují jiné otázky než v původním územním řízení.

[30] Stěžovatelka v dané souvislosti upozorňovala na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 10. 1. 2017, č. j. 65 A 52/2015-82, publ. pod č. 3639/2017 Sb. NSS, jehož závěry však poněkud dezinterpretovala. Podle tohoto rozsudku „*řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona je přitom z materiálního hlediska jedním z typických druhů nového řízení ve smyslu § 101 písm. c) správního řádu, když se evidentně jedná o rozhodnutí, kterým se mění doba platnosti rozhodnutí. Proto krajský soud uzavírá, že v případě, kdy má být rozhodováno o prodloužení platnosti územního rozhodnutí v případě stavby, která se má uskutečnit ve správním obvodu dvou nebo více stavebních úřadů, je příslušnost konkrétního stavebního úřadu předem určena ust. § 102 odst. 1 větou prvou správního řádu*“. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje že citovaný závěr se

týká výhradně místní příslušnosti stavebních úřadů při rozhodování o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. Jinak je třeba respektovat výše uvedenou ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která jednoznačně odmítá, že by se řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí mělo stát novým (opakovaným) územním řízením.

[31] Nejvyšší správní soud proto nesdílí názor stěžovatelky, že by správní orgány či městský soud měly zkoumat, zda jsou splněny podmínky pro vydání „nového rozhodnutí“, ani že bylo povinností žalovaného posoudit zákonnost a přezkoumatelnost územního rozhodnutí ve vztahu k námitkám účastníků. Pokud stěžovatelka nesouhlasila s umístěním stavby nebo měla výhrady k projektové dokumentaci, měla tyto námitky uplatnit v původním územním řízení; to však stěžovatelka neučinila a územní rozhodnutí dokonce ani nenapadla odvoláním. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že tuto svou pasivitu v původním územním řízení nemůže stěžovatelka nahrazovat uplatňováním námitek v řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí, neboť jeho předmětem je posouzení jiných otázek (viz výše). Stěžovatelce nelze přisvědčit ani v tom, že žalovaný údajně ve svém rozhodnutí dostatečně nevymezil předmět řízení. V rozhodnutí žalovaného je totiž správně uvedeno, že žalovaný rozhodoval o odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 9. 5. 2019, jehož předmětem je prodloužení (doby) platnosti územního rozhodnutí ze dne 6. 6. 2017 na stavbu *Optické připojení sídliště Robožínek*.

[32] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami zpochybňujícími důvody pro prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. Žadatel svou žádost ze dne 21. 2. 2019 odůvodnil tím, že nejsou dokončena jednání s vlastníky dotčených nemovitostí o zřízení služebnosti. Tento důvod potvrdilo i vyjádření samotné stěžovatelky ze dne 3. 4. 2019, že žadatel dosud neuzavřel s majitelem pozemku smlouvu o umístění stavby sítí, a vyjádření Správy železniční dopravní cesty, státní organizace, ze dne 4. 4. 2019, podle kterého žadatel nedisponuje platným souhlasem s umístěním záměru.

[33] Městský soud v této souvislosti správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 174/2014-44, publ. pod č. 3188/2015 Sb. NSS, podle kterého *„míra aktivity vyžadované po vyvlastniteli se mimo jiné odvíjí od aktivity vyvlastňovaného a od toho, zda jeho požadavky svědčí o jeho skutečném zájmu předejít rozhodnutí o vyvlastnění uzavřením dohody“*. Z tohoto rozsudku vyplývá, že žadatel musí vyvinout skutečný zájem uzavřít s vlastníky dotčených nemovitostí dohodu o zřízení služebnosti, jinak nesplní podmínky pro případné rozhodnutí o vyvlastnění (to odpovídá povaze institutu vyvlastnění jako prostředku *ultima ratio*). Z tohoto pohledu lze žadatelem uplatněný důvod pro prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí spočívající v nedokončených jednáních s vlastníky dotčených nemovitostí o zřízení služebnosti považovat za legitimní.

[34] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že vlastníků dotčených pozemků je několik desítek, nikoli jen ve správním řízení aktivně vystupující nesouhlasící čtveřice (stěžovatelka, Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, H. a České dráhy, a. s.). Nejvyšší správní soud proto souhlasí s městským soudem, že déletrvající vyjednávání žadatele s vlastníky dotčených nemovitostí je legitimním důvodem pro prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí, neboť umísťovaný záměr (sítě elektronických komunikací) zasáhne do vlastnického práva mnoha osob. Žadatel tedy nemusel využít dobu platnosti územního rozhodnutí ani čas získaný jejím prodloužením jen k vyjednávání se stěžovatelkou, ale také

pokračování

k jednání s jinými vlastníky dotčených pozemků. Z vyjádření žadatele jako osoby zúčastněné na řízení k žalobě ostatně vyplývá, že dne 1. 12. 2020 uzavřel smlouvu o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene se Správou železniční dopravní cesty, státní organizace.

[35] V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatelka byla v oznámení ze dne 25. 3. 2019 o zahájení řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí poučena o tom, že případné námitky může uplatnit do 15 dnů od doručení tohoto oznámení a že k námitkám neuplatněným v této lhůtě se nepřihlíží. Stěžovatelka se však přesto ve své námitce omezila jen na shora uvedené konstatování, že žadatel dosud neuzavřel s majitelem pozemku smlouvu o umístění stavby sítí. Stěžovatelka tedy netvrdila, že by dohoda nebyla možná, ani neuplatnila žádnou z později přednesených výhrad k jednání žadatele. Podobně ani Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, netvrdila, že by dohoda s žadatelem byla vyloučena. Lze proto uzavřít, že skutkový stav zjištěný stavebním úřadem ke dni vydání rozhodnutí o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí potvrzoval existenci žadatelem uváděného důvodu a nijak nenasvědčoval tomu, že by uzavření dohod o zřízení služebnosti s vlastníky dotčených nemovitostí nebylo možné nebo že by žadatel o uzavření takových dohod vůbec neusiloval. Důvod pro prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí byl tedy prokázán a závěry žalovaného i městského soudu mají dostatečnou oporu ve správnímpisu.

[36] Pokud se později ukázalo, že podmínky stěžovatelky jsou pro žadatele neakceptovatelné, neznamená to, že by byla vyloučena možnost uzavření dohody s jakýmkoli jiným vlastníkem některého z dotčených pozemků. Samotná nemožnost dohody mezi stěžovatelkou a žadatelem tedy nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí.

[37] K odkazu stěžovatelky na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2014, č. j. 62 A 74/2012-224, Nejvyšší správní soud uvádí, že tento rozsudek se netýkal prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí, nýbrž prodloužení platnosti stavebního povolení. V uvedeném rozsudku formulovaný požadavek na posouzení důvodů žádosti ve vztahu ke skutečnostem, které aktuálně souvisí s probíhající stavbou a které by mohly představovat zátěž pro veřejný zájem a právem chráněné zájmy jiných subjektů, tak nelze bez dalšího přenášet na nyní řešenou věc.

[38] Nejvyšší správní soud dodává, že správní orgány (ani městský soud) nepokládaly prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí za pouhou formální proceduru, vycházely z důvodů, které žadatel uvedl a které i Nejvyšší správní soud považuje za relevantní, a v souladu s výše citovanou judikaturou zkoumaly, zda se podmínky v území během uplynulé doby nezměnily tak, že již neodpovídají původnímu územnímu rozhodnutí. Jejich postupu tak nelze nic vytknout.

[39] Namítá-li stěžovatelka, že ze žádosti žadatele, ani z následného vývoje řízení neplyne, že by žadatel uzavřel jedinou konkrétní smlouvu s vlastníkem dotčených pozemků, z nichž nejvíce má ve správě stěžovatelka, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že důvodem podání žádosti byla právě nedokončená jednání s vlastníky dotčených pozemků. Za dané situace žadatel logicky nemusel dokládat, že nějaké smlouvy s vlastníky již uzavřel. Potřeba doložit uzavřené smlouvy nevyvstala ani na základě námitek uplatněných v zákonem stanovené lhůtě (srov. § 93 odst. 3 stavebního zákona), o jejímž prekluzivním charakteru byla stěžovatelka řádně poučena.

[40] K poznámce stěžovatelky, že neví, co je míněno tvrzením žalovaného, že se stavební úřad pokusil o smírné odstranění rozporů, Nejvyšší správní soud uvádí, že tuto skutečnost zmínil stavební úřad v předkládací zprávě ze dne 26. 8. 2019 (předání spisu žalovanému se stanoviskem k odvolání). Stavební úřad vysvětlil, že z důvodu jednání žadatele s odvolateli (stěžovatelka a Správa železniční dopravní cesty, státní organizace) posečkal s předáním spisu žalovanému. Popsanou situaci by podle Nejvyššího správního soudu lépe vystihlo sdělení, že stavební úřad poskytl účastníkům řízení čas pro smírné odstranění rozporů, nicméně ani nevhodnost zvolené formulace, ani fakt, že jí stěžovatelka neporozuměla, nemají vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[41] Stěžovatelka dále zpochybňovala vůli žadatele dohodnout se s vlastníky dotčených pozemků a fakticky realizovat stavbu a poukazovala na to, že v době téměř pěti let od právní moci územního rozhodnutí žadatel nepřistoupil k zahájení vyvlastňovacího řízení. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že vzniklou situaci nelze posuzovat dnešní optikou, nýbrž je třeba vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaného (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Pro nyní řešenou věc tedy není podstatné, že žadatel ani po pěti letech od právní moci územního rozhodnutí nepřistoupil k zahájení vyvlastňovacího řízení, neboť v době vydání rozhodnutí žalovaného (tj. ke dni 3. 4. 2020) uplynuly od právní moci územního rozhodnutí, která nastala dne 12. 7. 2017, pouze dva roky a necelých sedm měsíců. Pozdější vývoj přitom správní orgány nemohly předjímat.

[42] Nejvyšší správní soud chápe obavu stěžovatelky z možného dlouhodobého blokování pozemků účelovým prodlužováním doby platnosti územního rozhodnutí, nicméně zdůrazňuje, že v nyní řešené věci jde o první prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí na základě žádosti, která obsahovala legitimní důvod, jehož existence se potvrdila (srov. odstavec [32] tohoto rozsudku). Pokud by žadatel žádal o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí opakovaně a stěžovatelka by řádně v propadné lhůtě stanovené v § 93 odst. 3 stavebního zákona uplatnila námitku, že je žadatel nečinný (nevyvíjí reálnou snahu o uzavření smluv s vlastníky dotčených pozemků, ani neinicioval vyvlastňovací řízení), musel by se stavební úřad touto námitkou zabývat a posoudit, zda je dán důvod pro prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí, resp. zda skutečně nejde o zneužití práva ze strany žadatele, což by mohlo být důvodem pro zamítnutí jeho žádosti. To ovšem není případ nyní řešené věci, kdy – jak už Nejvyšší správní soud předeslal – jde o první žádost, u níž navíc ani stěžovatelka ve správním řízení účelovost či nedůvodnost žádosti, ani zneužití práva či obcházení zákona žadatelem vůbec nenamítala. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí se stěžovatelkou, že žadatel měl nejpozději marným uplynutím platnosti územního rozhodnutí svá údajně nevykonávaná práva pozbýt.

[43] Stěžovatelka se mýlí, pokud se domnívá, že napadený rozsudek zakládá možnost, že žadatel bude opakovaně žádat o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí s odkazem na nedokončené jednání s vlastníky dotčených nemovitostí, aniž by taková jednání vedl či přikročil k zahájení vyvlastňovacího řízení. Nic takového z napadeného rozsudku nevyplývá. Městský soud řešil konkrétní případ první žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí za konkrétních skutkových okolností a jeho závěry nelze obecně vztahovat na jakoukoli žádost či jakýkoli jiný skutkový stav. Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že proti případnému zneužití práva či obcházení zákona žadatelem v případě opakovaných žádostí o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí by se

pokračování

mohla bránit v řízení podle § 93 odst. 3 stavebního zákona, nicméně v nyní řešené věci taková situace nenastala.

[44] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že podmínky pro prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí byly v daném případě splněny, neboť existuje pravomocné územní rozhodnutí, žádost byla podána v době jeho platnosti, v žádosti uplatněný důvod prodloužení byl prokázán a nebyla prokázána (ani nenastala) natolik podstatná změna poměrů, že by územní rozhodnutí změněným poměrům již neodpovídalo. Stěžovatelka sice v odvolání namítala, že došlo ke změně poměrů v lokalitě, nicméně ačkoli bylo její povinností tvrdit a prokázat, v čem konkrétně měla údajná změna poměrů v lokalitě spočívat (srov. odstavec [27] tohoto rozsudku), stěžovatelka nic konkrétního v odvolání (natožpak v propadné lhůtě stanovené v § 93 odst. 3 stavebního zákona) neuvedla.

[45] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že většina odvolacích námitek stěžovatelky ve skutečnosti mířila proti již pravomocnému územnímu rozhodnutí (zpochybnění možnosti vyvlastnění pozemků, nenaplnění znaků veřejné komunikační sítě, chybějící omezující podmínky ve výroku územního rozhodnutí, nedostatečná dokumentace stavby, trvalost vs. dočasnost stavby) a zbylé odvolací námítky se ukázaly jako nedůvodné. Byť tedy prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí představuje určitý zásah do vlastnického práva stěžovatelky, s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci a podle skutkového stavu existujícího k datu vydání rozhodnutí žalovaného se nejedná o zásah nepřiměřený. Nejvyšší správní soud proto ani nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že městský soud neposkytl ochranu jejímu ústavně zaručenému vlastnickému právu.

IV. Závěr a náklady řízení

[46] Lze tedy uzavřít, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[47] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovaný byl ve věci úspěšný, ale náhradu nákladů nepožadoval a ze spisového materiálu nevyplývá, že by mu nějaké náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti.

[48] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací v řízení o kasační stížnosti nenastala. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žadatel (osoba zúčastněná na řízení) nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu